

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΚΑΒΗΣ ΣΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟ ΣΤΑΔΙΟ

Η παράσταση τῆς Ἐκάβης στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς συγκινήσει καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσει. Τὸ νεοελληνικὸ θέατρο πρῶτα, γιατὶ Ἑλληνες δραματουργοὶ δὲν ὑπάρχουν ἄξιοι τοῦ ὀνόματος κι' ἔπειτα γιατὶ ἔκεινοι ποὺ ἔδω καὶ χρόνια διευθύνουν τὶς τύχες τοῦ θεάτρου μας δὲν στάθηκαν πάντα οἱ καλύτερα πληροφορημένοι καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν μπόρεσαν νὰ ἔκτιμήσουν καλύτερα ποιὰ ξένη θεατρικὴ παραγωγὴ, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ θὰ είχε πάποια σχέση μὲ τὴν τέχνη, ἀπὸ τὴν ἄλλη

θὰ εἴταν προσιτὴ στὸ ἀδιαπαιδαγώγητο ἀκόμη κοινὸ καὶ κατὰ συνέπειαν ὅχι ἐπιζήμια στὴ θεατρικὴ ἐπιχείρηση.

Κανεὶς φυσικὰ δὲν θ' ἀρνηθεὶ οὔτε θὰ τολμήσει νὰ ξεχάσει ξεχωριστὲς ἀπολαύσεις γνήσια καλλιτεχνικὲς ποὺ μᾶς ἔχει προσφέρει κατὰ καιροὺς τὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο. Νά τὶ λεμε δύμως ἔμεις. Αὐτὲς τὶς παραστάσεις τὶς θέλαμε πιὸ συστηματικές, πιὸ σιχὲς, σταθερότερα δργανωμένες. Τὸ πρᾶγμα δύμως ἔρχεται μὲ τὴ φυσικὴ του σειρά. Γιὰ χρόνια τώρα τὸ θέατρο τὸ δραματικὸ παλεύει ἔναν ἀγώνα κάποτε ἄνισον πρὸς τὴν ἀνάλατη ἐπιθεώρηση ποὺ ὅτις ἔχει πιὰ καταντήσει θὰ μποροῦσε νὰ συσταίνεται ἀπὸ τοὺς γιατροὺς σὲ κάθε σοβαρὸ ἄνθρωπο ποὺ μιὰ ή δυὸ φορὲς στὴ ζωὴ του θᾶχε ἀνάγκη ἀπὸ ιππεκαὶ ουνάνα. Ὁ κόσμος δύμως ἀρχισε νὰ βαριέται δλες αὐτὲς τὶς ἔξυπνάδες τῆς κακῆς δρασ καὶ ἀναζητᾶ παντοῦ κάτι καλύτερο καὶ κάτι ποὺ νὰ ἐψώνει καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ δλη τὴ χυδαιότητα ποὺ συναντᾶ καθημερινὰ στὴ ζωὴ του. Τὸ δὲ κοινό, δσο κι ἀν τὸ λειε ἀδιαπαιδαγώγητο, ἔχει μιὰ διαίσθηση διαβολεμένη καὶ ξαίρει ἵσως καλύτερα ἀπὸ δλους ἐμᾶς τοὺς εἰδικοὺς νὰ διακρίνει τὸ καλὸ καὶ τὸ ὠραιό κι ἀκόμα ξαίρει ἀνυπόκριτα νὰ ἐνθουσιάζεται, νὰ ἐνισχύει, νὰ προστατεύει, μὲ φανατισμὸ πολλὲς φορὲς, εὐγενικὲς προσπάθειες. Ἀμέτρητες φορὲς ἔχει δεῖξει τὸ ἔλληνικὸ κοινὸ αὐτά του τὰ προτερήματα, κι ἀν ἔτυχε ν' ἀπογοητευθεῖ, νὰ τραβηγχτεῖ κατόπι, είναι γιατὶ ἔκεινοι ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσουν δσα τοῦ ὑποσχέθηκαν δὲν τοῦ τάδωσαν, η τοῦ νόθεψαν τὶς πρῶτες ἐπαγγελίες.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀνατρέξει κανεὶς στὰ μακρινὰ περασμένα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ φέρει γιὰ παράδειγμα τὸ φετινὸ καλοκαῖρι. Κανένα θέατρο δὲν δούλεψε καλά. Εἰδικὰ τὸ δραματικό, διάσος Μυράτ, μ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ ἔκανε, δὲν μπόρεσε νὰ ἐνθουσιάσει τὸ κοινό, γιατὶ τὰ ἔργα, αὐτὲς οἱ περίφημες κωμῳδίες τοῦ παρισινοῦ βουλεβάρτου καὶ τὰ γλυκανάλατα ψευτοαισθηματικὰ δράματα τοῦ τύπου Μερέ, δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ξεγελάσουν οὔτε τὸν πιὰ ἀπλοῦκὸ θεατρῆ. Καὶ μέσα στὸ ἔδιο θέατρο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ δουλέψῃ μὲ τόσα μοντέρνα ἔργα ἀνέβασαν, ἵσως χωρὶς νὰ πιστεύουν στὴν ἐπιτυχία της, μιὰ κλασσικὴ κωμῳδία τοῦ Μπωμαρδού, τὸν Κουρέα τῆς Σεβίλλης. Καὶ δύμως πρὸς μεγάλη κατάπληξη δλων η κωμῳδία αὐτὴ παίζεται σχεδὸν δεκαπέντε μέρες μὲ εἰσπράξεις περίφημες ποὺ δὲν κατέβηκαν οὔτε μιὰ μέρα κάτω ἀπὸ τὶς 9 χιλιάδες. Πολλοὶ θὰ μοῦ ποῦν πώς η ἐπιτυχία δφεύλεται ἐν μέρει καὶ στὴ μουσική. Καθε ἄλλο. Η μουσική, ἀν θέλετε νὰ τῆς ἀναγνωρίσουμε κάτι, είναι δτι ἔξασφάλισε ἵσως μιὰ καλὴ πρεμιέρα. Δὲν θὰ στέκονται ίκανη νὰ σώσει δύμως τὴν κωμῳδία ἀν αὐτὴ δὲν ἀρεσε. Η ἐπιτυχία δφεύλεται ἀποκλειστικὰ στὸ γεγονός δτι τὸ ἔργο ἀρεσε, στὸ γεγονός δτι τὸ κοινὸ ξαίρει νὰ ἐνθουσιάζεται σὲ δτι είναι πραγματικὰ καλό.

"Ἐχω ἀπόλυτη πεποίθηση πώς, ἀν δ Βεάκης, δ ἀπαράμιλλος αὐτὸς ἥθοποιός, ἐμφανίζονταν δως «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆς» τοῦ Μολιέρου ἥ δως «Φιλάρργυρος», θὰ ἀφινε ἐποχὴ στὸ θέατρο. Τὸ ἔδιο θὰ πῶ καὶ γιὰ τὸν κ. Λογοθετίδη δ ὁποῖος πιότερο θὰ ἐνθουσιάζει δως Ἀρχοντοχωριάτης τοῦ Μολιέρου παρὰ δως κ. Γκροσάρο.

* *

Γιὰ δλους αὐτοὺς τοὺς λόγονς παραστάσεις σὰν τῆς Ἐκάβης στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, μπροστὰ σὲ χιλιάδες κόσμο, παραστάσεις ποὺ δίνουν εἰκαρία σὲ πλεῖστες προσωπικὸ ητες τόσο τοῦ θεάτρου δσο καὶ τῆς σκέψης νὰ δουλέψουν καὶ νὰ παρουσιάσουν κάτι ἀρτιο, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ προκαλέσουν τὸν θαυμασμό μας, νὰ μᾶς ἐνθου-

σιάσουν, σὲ τρόπο ποὺ νὰ τοὺς χαρακτηρίσουμε ὡς φαινόμενα ὑγείας μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα βαρειὰ ἀπὸ χύλων λογιῶν μολύσματα. Πιότερο δμως ἀπὸ μᾶς ἀρμοδιότεροι εἶναι νὰ μιλήσουν καὶ γιὰ τὸ ἔργο καὶ γενικὰ γιὰ τὴν προσπάθεια ἡ Κα Μαοίκα Κοτοπούλη, ἡ μοναδικὴ τραγωδός μας, στὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς δποίας ὀφείλεται αὐτὸ τὸ δροσερὸ ἀγέρι τὸ δλοκάθαρο ποὺ φυσᾶ αὐτὴ τὴν ὕρα καὶ δροσίζει ὅλοις μας, καὶ ὁ κ. Φῶτος Πολίτης, ὁ μοναδικὸς Ἐλληνας σκηνοθέτης, μὲ τὸ λεπτὸ κριτικὸ πνεῦμα καὶ τὴ δυνατὴ ποιητικὴ πνοή. Αὐτοὶ ἂς μᾶς μιλήσουν καὶ γιὰ τὸ ἔργο καὶ γενικὰ γιὰ τὴν προσπάθεια.